

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. G.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. 4920/DS/2016,
JID: 163704/2016/KUUK/Píš,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. 4920/DS/2016, JID: 163704/2016/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 12. 5. 2016, č. j. MmM/055936/2016/OSČ-P/FF, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se dopustil tím, že dne 26. 11. 2015 v 14:59 hodin v obci Most, ulici Slovenského národního povstání, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z. „X“, porušil v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci, když nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, překročil o 17 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod naměřena rychlost jízdy 70 km/h. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť současně k jízdě užil vozidlo, které nemělo provedenou platnou technickou prohlídku.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že místo spáchání přestupku nebylo ve správních rozhodnutích přesně vymezeno, neboť ulice Slovenského národního povstání se rozkládá na třech pozemních komunikacích, jak dokládá jím předložený důkaz - obrázek č. 1. Dále obrázek č. 2 podle žalobce dokládá, že v jedné části ulice je umístěna dopravní značka č. B 20a („30“) s dodatkovou tabulkou „Po - Pá; 7 - 17 hod“, přičemž předmětný přestupek se měl stát v době platnosti této značky, a z obrázku č. 3 podle žalobce vyplývá, že souhrnná délka všech pozemních komunikací označených jako ulice Slovenského národního povstání činí zhruba 1,5 km. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je tak podle žalobce nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Podle žalobce nelze vyloučit ani skutečnost, že mohl překročit nejvyšší dovolenou rychlost v úseku, kde platil rychlostní limit 30 km/h. Z výroku správního rozhodnutí podle žalobce není patrné, jaký byl rychlostní limit v místě, kde mělo dojít k údajnému správnímu deliktu, a z výroku rozhodnutí nejsou patrné všechny skutkové okolnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, k nimž doplnil, že jednání, které je mu kladeno za vinu, by bylo velmi odlišné, došlo-li by k němu v různých částech předmětné ulice. Žalobce poukázal na skutečnost, že nepřesným označením místa přestupku nemohl místo ohledat z hlediska dodržení požadavků Návodu k obsluze použitého rychloměru, a proto rovněž namítá, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. K tomu žalobce doplnil, že provedené měření rychlosti nechá přezkoumat odborníkem, a jeho nález předloží při jednání soudu jako důkaz.
3. Žalobce dále namítl, že výrok prvoinstančního rozhodnutí neobsahuje odkaz na konkrétní právní ustanovení, které zakazuje užít k jízdě motorové vozidlo, u kterého uplynula platnost poslední technické prohlídky. Žalobce tedy považuje výrok prvoinstančního rozhodnutí za nesrozumitelný z důvodu, že neobsahoval odkaz na ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a nelze z něj jednoznačně dovodit, že by žalobce řídil motorové vozidlo technicky nezpůsobilé pro uplynutí platnosti poslední technické prohlídky. Žalobce trval na tom, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí nelze dovodit, zda žalobce užil vozidlo jako řidič, nebo jinak, a navíc není zcela zřejmé, kdy a kde mělo k přestupku spočívajícím v užití vozidla nesplňujícího technické podmínky k jízdě dojít. Vedle toho žalobce namítl, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí není patrné, jaká právní ustanovení patří ke kterému projednávanému přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31.
4. Žalobce namítal vady řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, které spatřuje ve skutečnosti, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není též zřejmá konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou. Podle žalobce magistrát pochybil, když toliko paušálně uvedl, že přestupky byly spáchány z nedbalosti.

5. Vedle toho žalobce namítl nezákonnost a nedostatečné odůvodnění uložené pokuty. Podle žalobce se žalovaný zabýval pouze přestupkovou minulostí žalobce, avšak neuvedl, jaký měla vliv na konečnou výši uložené pokuty. Žalobce připustil, že magistrát vyjmenoval všechna ostatní kritéria obsažená v ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 5. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), nicméně neuvedl jedinou úvahu či závěr, ke kterému při zvažování toho kterého kritéria dospěl. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, a ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. 7 As 43/2004, v nichž Nejvyšší správní soud označil za nepřipustné neuvedení v rozhodnutí správního orgánu způsob uvážení jednotlivých zákonných kritérií.
6. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce je přesvědčen o skutečnosti, že prvostupňový orgán se materiálním znakem přestupků vůbec nezabýval, a tak nemohlo dojít k prokázání spáchání přestupků a vyslovení viny žalobce. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48. K tomu žalobce doplnil, že z uvedených důvodů považuje prvostupňové rozhodnutí za nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
7. Závěrem žalobce namítl, že nebyl ve správním řízení řádně předvolán k nařízenému ústnímu jednání na den 27. 4. 2016, neboť magistrát jím zvoleného zmocněnce sice akceptoval, ale předvolání mu nedoručil. Podle žalobce tak nemohlo dojít k řádnému předvolání k ústnímu jednání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že při svém rozhodování vycházel, stejně jako magistrát, z důkazů předložených Policií České republiky. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v oznámení Policie České republiky je výslovně uvedeno, že přestupky se staly v Mostě, ulici Slovenského národního povstání u Střední zdravotnické školy, směrem na autodrom. Magistrát místo spáchání přestupku popsal tak, že se přestupky staly v Mostě, ulici Slovenského národního povstání, a z popisu místa spáchání přestupků je tak podle žalovaného zřejmé, že nejvyšší dovolená rychlost nebyla žalobcem porušena v místě, kde je rychlost motorových vozidel omezena na 30 km/h. Žalovaný trvá na tom, že místo spáchání přestupků je dostatečně konkretizované. Žalovaný taktéž neměl důvod pochybovat o výstupu z měřicího zařízení silničního radarového rychloměru AD9C. Ke způsobu měření žalovaný podotkl, že pokud by se manipulovalo se zařízením na měření rychlosti nebo by došlo k chybě v měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.
9. K námitce nesrozumitelnosti prvostupňového rozhodnutí a neurčitosti výroku prvoinstančního rozhodnutí žalovaný podotkl, že výrok rozhodnutí magistrátu obsahuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

všechny náležitosti uvedené v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto jej považuje za správné a v souladu s právními předpisy.

10. Žalovaný připomněl, že sankce je v prvostupňovém rozhodnutí odůvodněna především tím, že má žalobce v evidenční kartě řidiče již 10 záznamů o spáchaných přestupcích, a to v posledních pěti letech. Žalovaný zdůraznil, že sankce má působit preventivně, a trval na tom, že její výše je odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce.
11. Žalovaný k naplnění materiální stránky přestupků poukázal na skutečnost, že nemá sebemenší pochybnost o spáchání přestupků žalobcem, jak ostatně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčený, že přestupky žalobce jsou přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentovány. Na podporu svých tvrzení odkázal na podklady a důkazy obsažené ve správním spise. K tomu žalovaný doplnil, že jednání žalobce podle jeho názoru naplňuje definici přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť bylo nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům silničního provozu.
12. Žalovaný k další námitce žalobce uvedl, že ve správním spise je doloženo, že k ústnímu jednání byl 2x předvolán jak žalobce, tak i jím zvolený zmocněnec. Žalovaný nepochybuje o správnosti tohoto postupu a trvá na tom, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán. Poučení v předvolání žalovaný vyhodnotil jako dostatečné a zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 6 As 29/2013-87.

Ústní jednání před soudem

13. Při jednání soudu nařízeného na den 1. 10. 2018 se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili.
14. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření k žalobě ze dne 14. 2. 2017. Ze správního spisu podle právního zástupce žalovaného vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Náhradu nákladů řízení nepožaduje.
15. Při jednání soudu byl proveden důkaz obrazovou dokumentací žalobce, a to obrázky č. 1, 2 a 3. Z vlastní iniciativy soud provedl důkaz vyjádřením ke stanovenému dopravnímu značení Magistrátu města Most ze dne 28. 5. 2018.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 12. 2015 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 26. 11. 2015 v 14:59 hodin v Mostě, ulici Slovenského národního povstání u Střední zdravotní školy, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, překročil dovolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, byla naměřena rychlost 70 km/h (po odečtení průměrné odchylky 67 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně čísla snímku záznamu radarového zařízení: 22938. Osobní automobil tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů R. G., narozený dne „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 50 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2011 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 10 přestupků, přičemž čtyři z nich se týkaly překročení nevyšší dovolené rychlosti v obci, tři z nich se týkali překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec a jednou se žalobce dopustil přestupku jiným jednáním.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že na den 25. 2. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, přičemž předvolání bylo doručováno jak žalobci osobně, tak i jím zvolenému zmocněnci L. K. Vzhledem ke skutečnosti, že zásilka byla zmocněnci žalobce doručena fikcí až dne 22. 2. 2016, nepodařilo se magistrátu zajistit doručení předvolání 5 dní před termínem ústního jednání, a proto bylo ústní jednání odročeno na den 27. 4. 2016. Druhé předvolání bylo opětovně doručováno jak žalobci (doručeno dne 7. 4. 2016 osobním převzetím zásilky), tak i jím zvolenému zmocněnci (doručeno dne 14. 4. 2016 osobním převzetím zásilky). Žalobce ani jím zvolený zmocněnec se k jednání bez omluvy nedostavili. Magistrát tak jednal v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona v jejich nepřítomnosti. Během ústního jednání byly magistrátem předloženy a čteny listiny, které prokázaly spáchání přestupku žalobcem. Magistrát dne 12. 5. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MmM/055396/2016/OSČ-P/FF, sp. zn. OSČ-Př/140430/4301/2015/FF, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.
20. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
21. Dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
23. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
24. Dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně nedostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku. Při posuzování této námítky žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (17:08 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
26. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 26. 11. 2015 v 14:59 hodin, v Mostě, Ul. Slovenského národního povstání, při řízení vozidla tov. zn. Škoda Superb, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 17 km/h, ... Dále užil k jízdě vozidlo, které nemělo provedenou platnou technickou prohlídku.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, jakož i užití k jízdě motorové vozidlo bez platné technické prohlídky, je nutno vyhodnotit jako nedůvodnou námitku žalobce ohledně nepřesného vymezení místa spáchání přestupku. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.
27. Z výroku rozhodnutí magistrátu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupků, které bylo lokalizováno v Mostě, ulici Slovenského národního povstání, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným.
28. Žalobce současně poukazoval na skutečnost, že není postaveno na jisto, zda se předmětných přestupků nedopustil v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost omezena dopravním značením na 30 km/h. Soud se nespokojil s informací obsaženou v úředním záznamu o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, která podle žalovaného neměla být dopravním značením omezena na 30 km/h, a proto si od Magistrátu města Most vyžádal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sdělení, jaké bylo dne 26. 11. 2016 omezení rychlosti motorových vozidel na silnici v Mostě, ulici Slovenského národního povstání. V odpovědi Magistrátu města Most bylo uvedeno, že v ulici Slovenského národního povstání v blízkosti objektu Střední zdravotnické školy v Mostě, je nejvyšší dovolená rychlost vozidel omezena obecnou úpravou zákona o silničním provozu, tedy na 50 km/h. Žalobci byla hlídkou policie naměřena radarovým zařízením typu AD9C rychlost 70 km/h, po zohlednění odchylky rychlost 67 km/h. S ohledem na výše uvedené tak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Tento zjištěný skutkový stav odpovídá ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

29. Domnívá-li se žalobce, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s Návodem k obsluze, což doložil předložením obrázkové dokumentace, pak je třeba uvést, že žalobce uvedenou námitku uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal nesprávný postup při měření rychlosti. Nicméně obrázková dokumentace předložená žalobcem k prokázání jeho tvrzení, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s Návodem k obsluze, je obecná a neurčitá. Obrázková dokumentace č. 1 a č. 3 pouze obkresluje délku ulice Slovenského národního povstání v Mostě a zachycená dopravní značka na obrázku č. 2 se nenachází v místě spáchání přestupku, jak soud zjistil z vyjádření Magistrátu města Most ze dne 28. 5. 2018. Žalobcem předložená obrázková dokumentace tak nemohla zpochybnit závěr, že proběhlé měření nebylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze.
30. Soud proto vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30 (dostupný na www.nssoud.cz), který zastává v obdobných věcech názor, že žalobce nemá uchovávat paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, tj. na soudní řízení, ale své námítky má uplatnit již v rámci správního řízení a nejpozději v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybovat o účelovosti takových tvrzení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nic nenásvědčuje tomu, že by došlo k měření v rozporu s návodem k obsluze a žalobci se tento závěr obecně formulovanou a nekonkrétní námitkou nepovedlo narušit.
31. Další žalobcova námitka se týkala absence označení přestupku, který mu byl kladen za vinu v prvoinstančním rozhodnutí, konkrétně v souvislosti se spácháním přestupku řízení motorového vozidla technicky nezpůsobilého pro uplynutí platnosti poslední technické prohlídky.
32. Výrok rozhodnutí magistrátu musí splňovat jednak obecné náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a jednak dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sankce. V daném případě bylo prvoinstančním rozhodnutím vysloveno, že žalobce: „*Svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku z nedbalosti ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením ustanovení § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Za to se podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, platného v době spáchání přestupku, obviněnému z přestupku ukládá: pokuta ve výši 2 500 Kč, ...*“.

33. Soud konstatuje, že výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje odkaz na ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Soud proto dospěl k závěru, že uvedené požadavky výrok rozhodnutí magistrátu zcela naplňuje, neboť obsahuje žalobcem namítanou právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
34. Obdobně nepřipadná je i související námitka žalobce, dle které z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmá konkrétní forma zavinění spáchaných přestupků. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do ustanovení § 77 přestupkového zákona došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015 – tedy již po vydání prvoinstančního rozhodnutí.
35. Žalobce se však mylí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. magistrát neuvedl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí formu zavinění. Magistrát totiž specifikoval vinu žalobce takto: „... *Svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku z nedbalosti* ...“. V daném případě magistrát uvedl ve výroku rozhodnutí formu zavinění a žalovaný se tak sám nemohl nedopustit žádného pochybení.
36. K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce soud uvádí, že ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Účelem ukládání pořádkových pokut je přimět účastníka řízení k určitému zákonem předpokládanému jednání či jej přimět k tomu, aby určité jednání správních orgánů strpěl. K tomuto charakteru pořádkové pokuty je nutno v daném případě zejména přihlédnout při posuzování otázky, zda předmětná pokuta nebyla uložena ve zcela nepřiměřené výši. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53 (dostupný na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že: „*Jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování*“.
37. V nyní projednávaném případě však soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s ustanovením § 12 zákona o přestupcích, neboť zdůvodnily, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k míře zavinění, způsobu spáchání přestupků a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán i k osobě žalobce, přičemž konkrétně vzal magistrát v úvahu deset záznamů v evidenční kartě žalobce, a dále přihlédl ke skutečnosti, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně. Z uvedeného je zřejmé, že při hodnocení kritérií převládla přítěžující Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnost, která vyplývá z vysoké závažnosti jednoho ze spáchaných přestupků, a to nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a dále skutečnost, že žalobce má v evidenční kartě řidiče více záznamů. K tomu soud podotýká, že předmětných přestupků se žalobce dopustil opakovaně, neboť v minulosti se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a to v roce 2011, 2012, 2013 a 2014 a jednou (v roce 2014) byl uznán vinným pro porušení jiného jednání, což jsou ta samá delikttní jednání, kterých se žalobce dopustil i v předmětném případě. Přihlédl-li správní orgán k delikttnímu jednání žalobce ohledně překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a jinému delikttnímu jednání žalobce, pak tak učinil při hodnocení osoby žalobce v souvislosti s tím, zda se uložené správní pokuty neminuly účinkem. Magistrát podle názoru soudu řádně odůvodnil druh a výši uložené sankce. Pokuta ve výši 2 500 Kč je uložena v horní hranici zákonného rozmezí (1 500 Kč až 2 500 Kč), přičemž při úvaze o výši pořádkové pokuty, která měla přimět žalobce, aby upustil od dalšího delikttního jednání, musel správní orgán jednoznačně vycházet ze skutečnosti, že v minulosti uložené pořádkové pokuty, nepřiměly žalobce k tomu, aby upustil od svého delikttního jednání, a uložené sankce tak neměly na žalobce požadovaný preventivní účinek. Proto magistrát přistoupil k uložení sankce při samé horní hranici sazby.

38. Je pravdou, že magistrát odůvodnil stanovení a druh sankce za předmětné přestupky více méně v základních obrysech a mohl přistoupit k odůvodnění stanovení a druhu sankce za uvedené přestupky konkrétněji, nicméně i tak odůvodnění magistrátu splňuje zákonem o přestupcích stanovené požadavky ohledně stanovení a druhu sankce za spáchané přestupky, a proto v konečném důsledku magistrát zákonným požadavkům na odůvodnění stanovení a druhu sankce vyhověl. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
39. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
40. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsaným jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.

41. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal magistrát žalobce vinným z jednání spočívajícím v porušení ustanovení § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 17 km/h a dále porušením jiné povinnosti, neboť k jízdě užil vozidlo, které nemělo provedenou platnou technickou prohlídku, čímž spáchal přestupky vymezené v ustanoveních § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, a jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (formální stránka přestupku).
42. Soud dovodil, že materiální znaky protiprávního jednání žalobce, tak i formální vymezení konkrétních přestupků, jež jsou definovány právě překročením rychlosti a porušením jiné zákonem uložené povinnosti, a jako takové jsou výslovně konkretizovány v zákoně o silničním provozu. Výroková část prvoinstančního rozhodnutí, i jeho odůvodnění, je tak obsahuje. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
43. Soud se neztotožnil ani s procesní námitkou žalobce, že nebyl ve správním řízení řádně předvolán k nařízenému ústnímu jednání, neboť magistrát nedoručil předvolání jím zvolenému zmocněnci. Ze správního spisu soud totiž zjistil, že magistrát nařídil na den 27. 4. 2016 ústní jednání, přičemž předvolání k němu doručil jak žalobci, který si předvolání vyzvedl osobně dne 7. 4. 2016, tak i jím zvolenému zmocněnci, L. K., který si předvolání vyzvedl osobně dne 14. 4. 2016. Není tedy pravdou, že by zmocněnec žalobce nebyl o nařízeném ústním jednání informován. Skutečnost, že magistrát doručoval předvolání jak žalobci, tak jím zvolenému zmocněnci, není vadou, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, a soudu proto nezbylo než i tuto námitku žalobce vyhodnotit jako nedůvodnou.
44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
45. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. října 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.